

[Helge Sander]

Det mest konkrete forslag, vi har i dag, som jeg mener er det mest vidtrækkende og afgørende, er ophavsretten til edb-programmer. Vi føler, det er meget væsentligt, at vi får fastslået, at det er en ret, der tilhører arbejdsgiveren, ganske enkelt fordi vi dermed sikrer, at man ikke ødelægger arbejdspladser ved, at de, der producerer edb-programmerne, tager dem med sig. Det har vi et eksempel på inden for det private erhvervsliv, nemlig den retssag, der har været i Nordjylland, hvor et firma var ved at knække halsen, fordi de edb-programmører, som havde produceret programmerne, tog programmerne med sig og dermed naturligvis også kunderne. Vi har også hørt om eksempler inden for det offentlige, hvor institutioner ikke har mulighed for at videresælge produkter til udenlandske kolleger, fordi der er ophavsretsproblemer.

Det er urimeligt, når vi tænker på, at disse edb-opgaver løses på hardware, som tilhører de her nævnte, og som der er betalt for én gang. Det må være noget, der tilhører arbejdsgiveren, og det er vi vældig tilfredse med.

Jeg skal erkende, at lovforslagene og beslutningsforslagene rummer en række meget indviklede juridiske spidsfindigheder, og jeg er en af dem, som meget gerne ser, at vi ofrer noget tid på at komme i bund, også fordi det er et område, vi ved vi skal videre med. Det er et område, vi skal behandle flere gange de kommende måneder og år. Derfor synes jeg, det er væsentligt, at vi kommer så dybt ned i stoffet som overhovedet muligt.

Disse betragtninger fra os i dag er i første række fremsat for at gøre opmærksom på, at vi er forfærdelig bange for, at vi kommer så langt ud, at vi saboterer en absolut god og gangbar idé.

I øvrigt henviser vi til kultur- og kommunikationsministerens bemærkninger, som vi til fulde kan tilslutte os.

Arne Melchior (CD):

Lad mig starte med et par kommentarer til de radikale forslag, der indgår i den pakke, vi her har til behandling.

Jeg mener ikke, at grundprincippet i det radikale forslag kan accepteres. Jeg vil sige ligeud, at jeg opfatter hr. Bernhard Baunsgaards forslag som en skat. Hr. Bernhard Baunsgaard vil gerne inddrage den merværdi, der opstår på

kunstværker, og bruge den til forpligtelser, som samfundet eventuelt vil påtage sig over for andre kunstnere end dem, der har fremstillet de pågældende kunstværker.

Som hr. Bernhard Baunsgaard ved, er CD beredt til og stiller altid op til at yde kunststøtte. Samfundet skal være mæcen, efter at samfundet har gjort det næsten umuligt – ikke helt, men næsten – for private at være mæcener, således som vi har kendt det igennem århundreder og årtusinder.

Jeg mener, at det må komme af de midler, staten på anden måde indkræver og altså har skaffet sig rådighed over, men ikke ved at lægge en skat på den merværdi, der opstår ved salg, ved omsætning af kunst. Sådan merværdi – det er det, jeg føler at ministerens forslag bygger på – kan i givet fald kun komme den kunstner til gode, der har fremstillet det pågældende kunstværk. Det er jo det, der er hovedideen i ministerens forslag på dette område. Der er noget rimeligt i, at når en sådan merværdi opstår, så skal ikke kun den ejermand, der på det pågældende tidspunkt har fået dette kunstværk i hænde, og ikke kun dem, der formidler salget, have den. Der skal altså også betales en afgift til den kunstner, uden hvem hele denne handel jo slet ikke kunne finde sted.

Hr. Qvist Jørgensen talte om – jeg tror, jeg citerer ham ordret – at disse beløb også skulle komme kunstnere, der er på vej eller under udvikling, til gode. Det føler jeg at staten må finde ud af på anden måde, ikke ved at belægge kunstner A's kunstværk med en skat og derved støtte kunstner B, C og D. Det har vi andre veje til. Vi har bl.a. Statens Kunstfond, og det skal som hidtil efter min mening kanaliseres ad denne vej.

Jeg vil godt sige noget om problemet med arvinger, som hr. Helge Sander tog op. Jeg føler, det er rimeligt, at arvinger kan få afgifter, royalties, af den ophavsret, som ellers ville være tilkommet den kunstner, som altså på det pågældende tidspunkt ikke mere er i live.

Jeg har for nogle år siden herfra mindet om, at Bizet døde et halvt års tid efter, at hans opera »Carmen« havde haft premiere og for øvrigt fik fiasko. Siden er det blevet verdens mest spillede opera, men der har altså ikke været nogen afgift at betale til Bizet, fordi han ikke levede, eller til hans arvinger, fordi man dengang ikke havde regler af den art. Det må forekomme ganske urimeligt.